

Silakkaliikkeen kannanotto julkisin varoin tuettuun epätieteelliseen julkaisuun

12. kesäkuuta 2020

Silakkaliike kehottaa kaikkia medioita kiinnittämään erityistä huomiota Jukka Hankamäen ja Suomen Perustan julkaisuun *Totuus kiihottaa (2020)* sekä Perussuomalaisten toimintaan julkaisun ympärillä. Julkaisu rikkoo suurella todennäköisyydellä OKM:n kriteerejä toiminta-avustuksien myöntämiselle. Julkaisussa esitetään perustuslaillisesti ja rikosoikeudellisesti erittäin arveluttavaa sisältöä. Se on lukuisilla eri tavoilla hyvän tutkimustavan vastainen ja harhaanjohtava. Julkaisutilaisuudessa kirjoittaja hyökkää räikeästi tiedeyhteisöä ja toimittajakuntaa kohtaan. Julkaisu vaikuttaa olevan osa Perussuomalaisten laajempaa viestintästrategiaa, jolla omiin kannattajiin iskostetaan uhrin rooli kritiikkiä kohdatessa. Silakkaliike haastaa toimitukset ja toimittajat rohkeasti ja kriittisesti tarkastelemaan sitä, mitä julkaisuun johtaneessa prosessissa on tapahtunut ja miten tämä epätieteellinen julkaisu vaikuttaa yhteiskunnalliseen keskusteluun.

Olemme huolestuneina lukeneet ja katsoneet Suomen Perusta -nimisen perussuomalaisen puolueen arvoja ja agendaa muokkaavan ideologisen ajatuspajan tuotoksia. Niistä uusin on 8. kesäkuuta 2020 julkaistu tohtori Jukka Hankamäen *Totuus kiihottaa*, joka on muutamassa päivässä herättänyt suuren mediakohun.

OKM ja toiminta-avustusten kriteerit

Teoksen julkaisusta vastaa Suomen Perusta, jonka rahoitus tulee puolueille varatusta toimintatuesta. Ajatuspajan takana ovat Perussuomalaiset. Suomen Perustan hallitukseen kuuluvat **Arto Luukkanen**, **Matias Turkkila**, **Riikka Purra**, **Kai Järvikare**, **Ville Vähämäki**, **Juho Eerola** ja **Laura Huhtasaari**. Koko ajatuspajan hallitus, Hankamäki sekä teoksen myös lukeneet **Simo Grönroos** ja **Marko Hamilo** ovat vastuussa teoksen sisällöstä. Poliittisen puolueen ajatuspajan on täysin sallittua ja suotavaakin esittää perusteltua tutkimustietoa yhteiskuntarakenteissa ja mediassa mahdollisesti piileviä vääristymiä kohtaan, mutta *Totuus kiihottaa* -teos ei tarjoa tietoa vaan epämääräisiä ja vihamielisiä väitteitä.

Opetus- ja kulttuuriministeriö edellyttää, että yleisavustuksen saaja "edistää toiminnassaan tasa-arvoa ja yhdenvertaisuutta, sekä noudattaa tasa-arvolakia (1986/609) että yhdenvertaisuuslakia (2014/1325)". Opetus- ja kulttuuriministeriö on myöntänyt vuosittain yleisavustusta Perussuomalaisten ajatuspajalle Suomen Perustalle yhteiskunnallisen tutkimuksen tekemiseen. OKM on rajannut hyvän tieteen tekemisen kriteerejä seuraavasti: Myönnettävien avustusten päätarkoitus on edistää sellaista tiedettä, joka huomioi muun muassa OKM:n strategian ja tiedeyhteisöjen muuttuvat tarpeet. Tämänkin vuoden myöntöperusteissa mainitaan avustuksen tarkoitus lyhyesti: "yhteiskunnallisen tutkimuksen, keskustelun ja päätöksenteon edistäminen". *Totuus kiihottaa* -julkaisu, sen aiheuttama mediakohu sekä sitä seurannut julkaisun levittämisen keskeyttäminen asettavat kyseenalaiseksi ajatuspajan edellytykset toimia yleisavustuksen kriteerien mukaisesti.

Hankamäen teoksesta herää monia kysymyksiä, jotka liittyvät OKM:n asettamiin myöntämiskriteereihin ja strategiaan periaatteisiin: Miten ajatuspajan toiminta vahvistaa suomalaisen tutkimustoiminnan edellytyksiä? Miten Suomen Perusta uudistaa yhteiskuntaa luovasti ja vastuullisesti? Miten julkaisu edistää suomalaisten yhteisöjen elinvoimaa sosiaalisesti kestäväällä tavalla? Miten kansainvälinen elämänasenne vahvistuu Hankamäen teoksen johdosta? Miten yhteinen vastuu ja avoimuus lisääntyvät Suomen Perustan tekojen ansiosta? Miten julkaisu vahvistaa kaikkien kansalaisten aktiivisuutta ja osallisuutta? Yleisesti ottaen painavin kysymys lienee: "Millä perusteella julkaisu ja siihen johtanut prosessi ovat yhteiskunnallisesti hyväksyttäviä?" (vrt. valtionavustuslain 7 § 1 mom). Mielestämme tämän kaltaisia kysymyksiä olisi erittäin aiheellista kysyä mediakohuun osallisilta poliitikoilta.

Hyvä tutkimus voi toki olla polarisoivaa, kriittistä ja arvolutautunutta. Se ei kuitenkaan saa perustua hatariin päätelmiin ja menetelmiin, joita tutkija ei kykene perustelemaan oman tekstinsä sisällä. Tutkimus ei myöskään palvele yhteiskuntaa rakentavaa tavoitetta, mikäli se on avoimesti henkilöön käyvää ja ihmisarvoa loukkaavaa. Päätelmilleen Hankamäki ei kykene esittämään perusteluja lukuun ottamatta omia hyökkäviä mielipiteitään, joita hän on toistanut omissa lähteinä käytetyissä blogeissaan jo vuosia.

Totuus kiihottaa on tarkoitushakuinen poliittinen julkaisu, jota on yritetty naamioida akateemisen tutkimuksen muotoon. Se tuskin on linjassa OKM:n strategian ja yleisavustuksen myöntämiskriteereiden kanssa. Yleisavustus on myönnetty yhteiskunnallisen tutkimuksen, keskustelun ja päätöksenteon edistämiseen. Hankamäen teos näyttää toimineen päinvastoin: rikkoen paitsi avustuksen myöntämiskriteereitä myös Suomen lainsäädäntöä. Samalla se vaarantaa yhteiskuntarauhaa lietsomalla rasistisia ja naisvihamelisiä asenteita sekä epäluottamusta julkiseen tiedonvälitykseen.

Juridiset kyseenalaisuudet

On hyvin epäselvää, miten Suomen Perusta tai Hankamäen *Totuus kiihottaa* -teos lujittavat ihmisten tasa-arvoa, yhdenvertaisuutta ja keskinäistä kunnioitusta. Yhdenvertaisuudesta ja tasa-arvosta säädetään perustuslain 6 §:ssä ja sen nojalla erikseen säädetyissä laeissa. Laki naisten ja miesten välisestä tasa-arvosta määrittää yhdeksi tarkoitukseksi estää sukupuoli-identiteettiin tai sukupuolen ilmaisuun perustuvaa syrjintää. Yhdenvertaisuuslaki puolestaan pyrkii ehkäisemään syrjintää sekä tehostamaan syrjityksi joutuneen oikeusturvaa. Hankamäki ei kunnioita Opetus- ja kulttuuriministeriön tai Suomen lainsäädännön määrittämiä periaatteita julkaisussaan. Julkaisu murentaa tutkimusjulkaisujen yleistä uskottavuutta. Pseudotieteellinen, julkisesti rahoitettu ja valtavaa mediahuomiota saava tutkimus rapauttaa akateemisen tutkimuksen perusperiaatteita ja tieteen itseään valvovaa, kumuloituvaa luonnetta.

Julkaisussa hyökätään useita perusoikeuksia vastaan. Edellä todetun yhdenvertaisuuden ja tasa-arvon lisäksi julkaisu halventaa perustuslain mukaista oikeutta henkilökohtaiseen koskemattomuuteen ja ihmisarvon loukkaamattomuutta (7 §), yksityiselämän suojaan sisältyvää henkilön kunnian turvaamista (10 §), uskonnon ja omantunnon vapautta (11 §) sekä oikeutta omaan kieleen ja kulttuuriin (17 §). Kokonaisuudessaan julkaisu on esimerkki sananvapauden (12 §) väärinkäytämisestä.

Hankamäki koettelee tekstissään monin paikoin tarkoituksellisesti ja huomiota herättääkseen rikostunnusmerkistöjen rajoja. Mahdollisia rikostunnusmerkistöjä täyttäviä lausahduksia löytyy julkaisusta niin runsaasti, ettei niiden kaikkien läpikäyminen tässä yhteydessä ole järkevää tai tarpeellista. Julkaisun sisällön puolesta tutkinnan kohteeksi päätynee ainakin kiihottaminen kansanryhmää vastaan (rikoslain 11 luvun 10 §), julkinen kehottaminen rikokseen (rikoslain 17 luvun 1 §), uskonrauhan rikkominen (rikoslain 17 luvun 10 §) ja kunnianloukkaus (rikoslain 24 luvun 9 §).

Erialaisten ihmisryhmien solvaamisen lisäksi julkaisussa solvataan useita nimeltä mainittuja tutkijoita, toimittajia ynnä muita. Erityisesti 11. luvussa esitetään erittäin epäilyttäviä mielipiteitä seksuaalirikoslainsäädännöstä ja seksuaalisesta itsemääräämisoikeudesta. Hankamäki pyrkii syyllistämään naisia yhteiskuntarakenteen muuttamisesta seksuaalisuuden avulla. Erityisesti 11. kappaleessa esitetään erittäin epäilyttäviä mielipiteitä raiskauslainsäädännöstä ja siitä, miten naisen sanomana "ei" on merkityksetön. Hankamäki jopa kannustaa seksuaaliseen aktiivisuuteen halun kohteen itsemääräämisoikeuden kustannuksella.

Jätämme kuitenkin edellä mainittujen kyseenalaisuuksien rikosoikeudellisen vastuun selvittämisen poliisille. Opetus- ja kulttuuriministeriö puolestaan selvittää yleisavustuksen kriteerien täyttymistä ja jatkotoimenpiteitä.

Harhaanjohtavaa tiedevastaisuutta julkaisun kynnykseltä lähtien

Hankamäen julkaisu pyrkii johtamaan lukijansa harhaan tekstin alusta alkaen. Se osoittaa syvää halveksuntaa kansainvälistä tiedeyhteisöä kohtaan ja piittaamattomuutta hyvistä tieteellisistä käytännöistä. Julkaisun pitkä nimi *Totuus kiihottaa: Filosofinen tutkimus vasemmistopopulistisen valtamedian tieto- ja totuus kriisistä* pyrkii hämäämään ja sekoittamaan. Hankamäen tutkimus ei täytä metodeiltaan eikä rakenteiltaan hyvän akateemisen tutkimuksen määreitä. Mihinkään tutkimukseen ei kuulu yksittäisiin henkilöihin käyvä *ad hominem* -argumentaatio, vallanhimo tai manipulointi.

Toiseksi, pääotsikon *kiihottuminen* viittaa julkaisussa 'kiihottamiseen kansanryhmiä vastaan'. Julkaisu rakentuu sille, että juridinen *kiihottaminen* ja seksuaalis-eroottinen *kiihottuminen* sekoitetaan tarkoituksellisesti keskenään. Tieteelliseen tekstiin kuulumaton huumori ja ironisuus paljastuvat lukijalle viimeistään sivulla 179, jossa kirjoittaja avoimesti avaa sanaleikkinsä taustoja.

Kolmanneksi, alaotsikon termit antavat ymmärtää muun muassa, että *populismi* on keskeinen käsite julkaisussa. Kirjoittaja käsittelee populismia käsitteellisesti vasta luvussa 9, vähän ennen sivua 200. Terminologian määrittelyn pantaaminen tulkitaan yleensä tiedeyhteisössä tarkoitukselliseksi provokaatioksi, joka uhmaa hyvää tieteellistä käytäntöä. Samoin tulkitaan käsitteellinen harhaanjohtaminen otsikosta lähtien.

Julkaisun esipuheessa kirjoittaja jatkaa uhmakasta linjaansa ja tiedon panttaamista lukijalta. Esipuheessa kirjoittaja mainitsee julkaisunsa teoreettisen lähtökohdan, eli Jesper Strömbäckin *medioitumisteorian*. Hankamäki tulkitsee, että politiikan medioituminen kertoo vallan siirtymisestä toimittajille. Lähdeviitteitä tähän ei ole, ja kirjoittaja esittelee tätä teoriaa vasta sivulta 122 lähtien. Tieteellisissä teksteissä esitellään selkeästi lukijan tarvitsemat tiedot loogisessa järjestyksessä. Kirjoittaja ei siksi näytä joko tuntevan tai kunnioittavan akateemisen kirjoittamisen lainalaisuuksia. Koska kirjoittaja on suorittanut kaksi tohtorin tutkintoa, on perusteltua päätellä, että epäloogisuuden tarkoitus on provosoida.

Esipuheen toisessa kappaleessa Hankamäki nostaa esille ”syytökset”, joita hän ei erittele: ”Tässä tutkimuksessa tarkastelen, mistä median piirissä kohdatut syytökset oikeastaan johtuvat.” Ensimmäisessä kappaleessa kirjoittaja on lähinnä listannut termejä, joten yhteys syytöksiin on epäselvä. Vastoin tieteellisiä käytäntöjä kirjoittaja olettaa lukijan ymmärtävän paljon ilman sanoja: Kuka tai ketkä ovat kohdanneet syytöksiä median piirissä? Mitä nämä erinäiset määrittelemättömät syytökset ovat? Ilmaisujen epämääräisyys yleensäkin sulkee monia lukijoita pois yleisöstä ja viittaa propagandistiseen tekstiin, jolla puhutellaan jo valmiiksi samaa mieltä olevaa yleisöä. Itsestään selvät syytökset eivät voi olla aiheena filosofiselle tutkimukselle, vaan tarkoittavat tieteelliseksi tutkimukseksi naamioitua vastapropagandaa.

Esipuheen loppu on kaikkein huolestuttavin. Kirjoittaja varautuu hyvissä ajoin vastalauseisiin: ”Mikäli ajatukseni herättävät vastalauseita, kyse on luultavasti tulkinnallisista eroista, jotka ovat maailmankatsomuksellisia ja joihin ei ole välttämättä ratkaisua eikä sovutusta.” Tämä ei vastaa tieteen periaatetta *itsekorjaavuudesta* ja *yhteisöllisyydestä*. Tässä kirjoittaja esiintyy yksittäisenä ajattelijana, joka on alusta asti valmis mitätöimään kritiikin ja selittämään sitä pois eroilla tulkinnoissa ja maailmankatsomuksissa. Samalla hän ei kirjoita itseään sisään tieteellisen yhteisön keskusteluihin, vaan jättäytyy ulkopuoliseksi huutelijaksi ja väärinymmärretyksi ajattelijaksi. Esipuhe johtaa lukijaansa harhaan, koska suurimmat vastalauseet, joita jo esipuhe itsessään herättää, eivät johdu kirjoittajan mainitsemista syistä. Ne kumpuavat kirjoittajan piittaamattomuudesta omaa tutkimusalaansa kohtaan: Kirjoittaja toteaa esipuheessa, että tutkimus on ”viestinnällinen”. Viestinnällisen tutkimuksen tulisi heijastaa tekijänsä asiantuntemusta läpi koko julkaisun ja onnistua viestimään selkeästi ja ymmärrettävästi. Kirjoittaja on kyllä kvalifioitu kahdesti tohtoriksi, mutta jokaisen tieteellisen julkaisun laatu tarkistetaan silti erikseen tapauskohtaisesti.

Kirjoittaja kuvailee omia pyrkimyksiään seuraavasti: ”Tyyllisesti ja sanastollisesti kirjani pyrkii olemaan helppolukuinen ja edustamaan perinteistä akateemista proosaa.” Tässä hän epäonnistuu sekä helppolukuisuuden että akateemisuuden osalta. Tyyliä voi pikemmin luonnehtia provosoivaksi, poleemiseksi tai pamflettimaiseksi. Provosoiva julkaisu on tehty herättämään vastalauseita, jotka ovat muka vastaanottajan maailmankatsomuksen tai tulkintojen syytä. Kirjoittaja näyttää kieltäytyvän kantamasta vastuutaan tiedeyhteisölle julkaisunsa sävystä ja sopivuudesta. Lukijan ja vastaanottajan syyttäminen itse aiheutetuista reaktioista ei vastaa käsitystämme vakavasti otettavasta tutkijasta tai tutkimuksesta. Lisäksi tyylin ja sanaston poimiminen oleelliseksi osaksi pyrkimyksiä vie huomiota pois julkaisun ideologisesta painolastista, kytköksistä puoluepolitiikkaan ja vihamielisyydestä tiedettä kohtaan.

Esipuhe vaikuttaa kokonaisuudessaan itse asiassa perinteisen esipuheen ja johdannon sekoitukselta. Siinä sekä kiitellään tukijoita että johdatellaan aiheeseen. Siinä ei viitata yhteenkään lähteeseen tarkasti ja huolellisesti. Tämä saa epäilemään koko julkaisun tekstilajia ja laatua: Jos ensimmäiseltä leipätekstisivulta lähtien kirjoittaja ei seuraa yleisiä käytäntöjä, on epätodennäköistä, että tuotoksen muutkaan osiot kestäisivät tieteellistä arvostelua.

Kirjoittajan pyrkimyksissä ovat auttaneet esipuheen mukaan **Simo Grönroos, Marko Hamilo, Arto Luukkanen ja Matias Turkkila**. Saamastaan tuesta ja avusta huolimatta jää julkaisu auttamattomasti akateemisesti alamittaiseksi. Julkaisua ei ole perinteiseen tapaan vertaisarvioitu, vaan ainoat viitteet kirjoittajalle annetusta rakentavasta palautteesta ovat mainitut neljä nimeä. Tällaisen prosessin läpikäyneen julkaisun mainostaminen tutkimuksena on kuin nyrkki vasten tieteen tekijöiden kasvoja.

Julkistuspuhe selittää mustan valkoiseksi

Hankamäki esittelee julkistuspuheessaan "Timanttinen puhe" julkaisunsa taustaoletuksia. Puheessaan hän jakaa maailman kahtia. Tässä mustavalkoisessa maailmankuvassa on hyviksiä ja pahiksia kuin perinteisessä sadussa. Tästä syystä on perusteltua esitellä taustaoletuksia hetken aikaa sadun kehyksessä:

Sadun pahikset on helppo tunnistaa monesta asiasta. Pahiksia ovat EU:n, perinteisen median, vihreiden, vasemmiston ja liberaalin oikeiston edustajat sekä maahanmuuttajat. Tässä sadussa pahiksilla on ongelma, jota hyvikset kutsuvat tieto- ja totuus-kriisiksi. Muita pahiksiin liittyviä ongelmia ovat monikulttuurisuus, koko EU, valehtelu, vallan käyttäminen ja valtiovalta. Näistä kolme viimeisintä ovat erityisen kiinnostavia. Vallan käyttäminen tarkoittaa hyviksille myös valehtelua. Valehtelu suututtaa ja saa hyviksen puhumaan vihaisesti. Se suututtaa kaikkein eniten, kun valtio käyttää valtaansa ja valehtelee. Perinteinen mediakin valehtelee. Pahikset yrittävät hyssyttellä hyviksien vihaisuutta. Se tuntuu tosi pahalta. Pahikset eivät kuuntele hyviksiä. He ovat unohtaneet hyvikset.

Perinteinen media valehtelee, koska pahikset ovat tehneet huonoa politiikkaa. Osa pahiksista kantelee medialle ja valtiovalalle, jos hyvikset puhuvat vihaisesti. Sitä pahisten ongelmaa hyvikset kutsuvat ilmiantokulttuuriksi. Toinen pahisten ongelma on suvaitsevaisuus. Pahikset sietävät monenlaisia ihmisiä. He antavat maahanmuuttajien tulla Suomeen. Se aiheuttaa riitoja.

Hyvikset tuntee siitä, että he puhuvat aina totta. Hyviksille totuus on kaikki kaikessa. Heille asiat ovat joko totta tai valhetta. Epätosi ei kuulu hyviksen sanavaraston. Hyvikset ovat järkeviä, pohdiskeluvia ja käytännöllisiä. Pahikset ovat taas tunteellisia ja ihanteisiin takertuvia. Pahikset tietävät mikä ero on epätodella ja valheella. Maailma olisi paljon parempi paikka elää, jos pahikset lakkaisivat valehtelemasta. Sen pituinen se.

Tämä sadunomainen ja naiivi esitys kuvaa videota selkeämmin, miten arvolatautunut Hankamäen julkaisu on ja miten paljon hän itse asiassa pyrkii muokkaamaan maailmaa teoksellaan. Julkaisu lepää videon perusteella mustavalkoisella propagandistisella arvopohjalla. Videolla Hankamäki tulee vahingossa myöntäneeksi, että hänen oma tuotoksensa on metodologisesti heikkolaatuinen, koska arvoihin vetoaminen tuottaa hänenkin mielestään metodologisia ongelmia. Tästä olemme Silakkaliikkeessä samaa mieltä.

Hankamäen maailmanselityksestä puuttuu oleellisia nyansseja ja yksityiskohtia. Se sivuuttaa sen tosiasian, että mediahistorian kulku on heijastellut muutoksia talouden ja kaupan alalla, tiedonvälitysteknologian kehitystä sekä aate- ja yhteiskuntakehitystä. Hankamäki selittää kaiken huonolla politiikalla. Maailmankuvasta näyttää puuttuvan todellinen ymmärrys mediasta eli tutkimuskohteesta. Hankamäen ymmärrys rakentuu valtakunnallisen media-PS-suhteen varaan.

Hankamäki kertoo määrittelevänsä *populism*in funktionaalisesti. Hän vaikuttaa ymmärtävän populismin haukkumasanaksi, jota käytetään toisten arvostelemiseen. Ongelmallista tässä on se, että populismi on tieteellinen termi, jolla on monia muitakin mahdollisia määritelmiä. Määritelmän valintaa on ilmeisesti ohjannut enemmän leimakirveiden etsiskely poliittisia vastustajia vastaan kuin aidosti tieteelliset intressit.

Viestinnällisen tutkimuksen tekijäksi Hankamäki päättää puheensa perin outoon väitteeseen: ”Merkityksistä ja tarkoituksista päättää viestin lähettäjä eikä sen vastaanottaja tai ulkoinen tuomari, niin kuin nykyisessä ammatikseen loukkaantujien todellisuudessa näytetään ajateltavan”. Yhdellä virkkeellä Hankamäki osoittaa teoreettisen huolimattomuutensa, kyseenalaistaa vallan kolmijaon ja leimaa toisin asiasta ajattelevat mielensäpahoittajiksi. Merkityksistä päättävät sekä lähettäjä että vastaanottaja, ja tarvittaessa lisäksi esimerkiksi kääntäjä, tulkki tai tuomari.

Hankamäki esittää puheen lopussa, että ”totuus on arka olento, joka pakenee hetkessä seinänrakoihin”. Hän näyttää tässä jo varautuneen julkaisun levittämisen keskeyttämiseen, joka käytännössä osoittaisi todeksi vallanpitäjien tyrannian toisin ajattelevia kohtaan. Tällä tavalla puhuja saattoi hyvinkin pedata jatkoa tarinalle siitä, kuinka ”totuus kiihotti ja pelotti Suomen Perustan seinänrakoihin”.

Kansalaisten oikeus tietoon

Hankamäen julkaisun perimmäisenä tarkoituksena vaikuttaa olevan hämmentäminen ja disinformaation levittäminen. Julkaisu pyrkii hämärtämään mielipiteen ja tutkitun tiedon rajaa sekä oikeuttamaan rasistista, tiedevihamielistä ja ihmisvihamielistä politiikkaa. Lisäksi julkaisun ympärille synnytetty mediadraama vaikuttaa osalta strategialla, jonka tarkoitus on hajottaa julkista keskustelua ja vaikuttaa ihmisten maailmankuvaan.

Kansalaisilla on oikeus totuusperustaiseen perusteltuun tietoon, myös Totuus kiihottaa -julkaisun taustavaikuttimista. Hankamäki, Suomen Perusta ja Perussuomalaiset ovat tarkoituksellisesti ja jatkuvasti pyrkineet hakemaan huomiota tarinallisin keinoin selittämällä todellisuuden mustavalkoiseksi ja kahtiajakautuneeksi. Tällainen ulosanti ei vastaa tutkimukselle eikä vastuulliselle yhteiskunnalliselle vaikuttamiselle annettuja velvoitteita ja kriteereitä.

Nähtäväksi jää, kuka lopulta kantaa vastuun Totuus kiihottaa -julkaisusta. Suomen Perusta tai siihen yksiselitteisesti sitoutuneet Perussuomalaiset poliitikot eivät ole ottaneet vastuuta julkaisusta, vaikka useat puolueen jäsenet ovat puolustelleet sitä. Puolue pyrkii valtaan ilman vastuuta ja yksittäiset jäsenet näyttävät olevan Perussuomalaisten puolueelle kertakäyttöisiä hyödykkeitä. Perussuomalaiset haluaa esiintyä kansanliikkeenä ja on koko toimintansa ajan saanut mediahuomion enimmäkseen kohujen ja uhriutumisen kautta. Hankamäki on nyt profeetta, jolle puolueessa julkisesti käännetään selkä, kuten monille muille puolueessa aiemmin toimineille. Toivomme, että media on tietoinen tempausten manipuloivasta luonteesta ja käsittelee niitä kriittisesti ja vastuullisesti.

Liite

Hankamäki, Jukka (2020). Totuus kiihottaa: Filosofinen tutkimus vasemmistopopulistisen valtamedian tieto- ja totuus kriisistä. Suomen Perusta.

Lähteet

Hankamäki, Jukka (8.6.2020). timanttinen puhe. Saatavilla: <https://youtu.be/yn1j7IWC0qc>

Tuumaustunti (8.6.2020). Saatavilla: https://www.youtube.com/watch?v=h_VKzinPxIU

Opas valtionavustusten hakemisesta, käytöstä ja käytön valvonnasta (kesäkuu 2019). Julkaisija Opetus- ja kulttuuriministeriö. Saatavilla: https://minedu.fi/documents/1410845/3505134/Hakijan+opas+-+kes%C3%A4kuu+2019.pdf/4870c2dc-6f33-bf4c-f9aa-c401a35f82e5/Hakijan+opas+-+kes%C3%A4kuu+2019.pdf?fbclid=IwAR3Vp0J-P3ms-7eyyn2XtftIt40CZ9ve41wflZfQgJpZnXvNqp_9hNxqUKA

Tutkimusetiikka (24.3.2020). Julkaisija Helsingin yliopisto. Saatavilla: https://www.helsinki.fi/fi/tutkimus/tutkijan-palvelut/tutkimusetiikka?fbclid=IwAR1tqG6XhfZghqGvMyKEj5JyZ6xhRuejIVfcHE6qTTVSQ_DxPy6F9WFqomU#section-2636

Yleisavustukset yhteiskunnallista tutkimusta tekeville yhteisöille ja tutkimuslaitoksille (julkaisuajankohta ei saatavilla). Julkaisija Opetus- ja kulttuuriministeriö. Saatavilla: https://minedu.fi/avustukset/avustus/-/asset_publisher/yhteiskunnallista-tutkimusta-tekevät-yhteisöt-ja-tutkimuslaitokset

Lainsäädäntö

Laki naisten ja miesten välisestä tasa-arvosta 1986/609. Saatavilla: <https://www.finlex.fi/fi/laki/ajantasa/1986/19860609>

Perustuslaki 1999/731. Saatavilla: <https://www.finlex.fi/fi/laki/ajantasa/1999/19990731>

Rikoslaki 1889/39. Saatavilla: <https://www.finlex.fi/fi/laki/ajantasa/1889/18890039001>

Valtionavustuslaki 2001/688. Saatavilla: <https://www.finlex.fi/fi/laki/ajantasa/2001/20010688>

Yhdenvertaisuuslaki 2014/1325. Saatavilla: <https://www.finlex.fi/fi/laki/ajantasa/2014/20141325>